

РЕШЕНИЕ

№ 3234

гр. София, 25.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 24.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1716** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорност на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба, подадена от [фирма] срещу Агенция по вписванията [населено място] за заплащане на сумата в размер на 1000 лева изразяваща се в заплатени разноски за адвокатско възнаграждение, претендирана като обезщетение за претърпени имуществени вреди във връзка с обжалване отказ № 20200107161622-2/13.01.2020 г. на длъжностното лице по регистрацията да извърши вписване на обстоятелства по партида на търговеца по заявление № 20200107161622, отменен с решение № 150 от 22.01.2020 г. постановено по търговско дело № 120 по описа на СГС за 2020 г., и сума в размер на 7, 50 лв. заплатена държавна такса за разглеждане жалбата срещу отказа./общо 1007,50 лв/Претендира разноски.

В дадения от съда срок е постъпил писмен отговор от ответника с приложения. Изразява становище за недопустимост и неоснователност на иска. Налице бил специален ред за присъждане на извършените разноски в производството по чл.25, ал.4 от ЗТРРЮЛНЦ, поради което и по арг. от чл.8, ал.3 от ЗОДОВ, разпоредбата на чл.28, ал.2 от ЗТРРЮЛНЦ е неприложима. В случая обстоятелствата, на които е основан предявения иск, касаели претенция за разноски по воденото по чл.25, ал.4 от ЗТРРЮЛНЦ пред СГС т.д. № 120/2020 г. - внесена държавна такса и изплатено възнаграждение на адвокат, за което е приложима глава

двадесет и първа "Обжалване на определенията" от Гражданския процесуален кодекс , в т.ч. чл. 278, ал. 4 ГПК, вр. с чл. 273 от ГПК, вкл. и възможността да се претендират разноски. В производството по глава двадесет и първа "Обжалване на определенията" от Гражданския процесуален кодекс няма законова пречка за участващите страни да претендират, респ. да им бъдат присъждани разноски. Не бил изпълнен и фактическия състав по чл.1 от ЗОДОВ. Счита също , че претендираното обезщетение е прекомерно по арг. от чл.36, ал.2 от ЗА.Претендира разноски. Намира за прекомерен и размера на претендирания адвокатски хонорар в настоящото производство.

Представителят на СГП дава заключение за основателност на исковата претенция.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с исковата молба основания, доводите на страните, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

С решение № 150 от 22.01.2020 г. постановено по търговско дело № 120 по описа на СГС за 2020 г., е отменен отказ № 20200107161622-2/13.01.2020 г. на длъжностното лице по регистрацията да извърши вписване на обстоятелства по партида на търговеца по заявление № 20200107161622 от 7.01.2020г

За да организира защитата си по обжалване на отказа на длъжностно лице при АВ, ищецът е упълномощил адв.В . Х., като е сключил с него договор за правна защита и съдействие от 14.01.2020г /л. 7 и 8 от т.д № 120/ 2020 на СГС /, видно от който ищецът е заплатил за изготвянето на жалбата срещу отказа и за процесуално представителство сумата от 1000 лв. Представено е и платежно нареждане /л.9 от т.д № 120/ 2020 на СГС/ което удостоверява плащане на държавна такса в размер на 7,50 лв. по сметка на СГС по делото образувано срещу процесния отказ.

Искът е допустим като предявен от страна, която има правен интерес и срещу ответник, който е пасивно легитимиран по него-Агенция по вписвания, тоест срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. /чл.205 АПК/. Съдът е запознат с най-новата практика на ВАС, според която претенцията е допустима / виж Определение № 16044 от 20.12.2018г по адм .д. № 14909/ 2018г, О № 1545 ОТ 06.02.2019 Г. ПО АДМ. Д. № 532/2019 Г., IV ОТД. НА ВАС, Р № 14014 ОТ 21.10.2019 Г. ПО АДМ. Д. № 4617/2019 Г., III ОТД. НА ВАС, Р № 7393 ОТ 17.05.2019 Г. ПО АДМ. Д. № 9730/2018 Г., III ОТД. НА ВАС и др./

В конкретната хипотеза, за да се ангажира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ следва да са налице кумулативно всички елементи от фактическия състав, а именно: претърпяна вреда – имуществена; незаконосъобразен акт на орган, респ. длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност; вредата да е настъпила в резултат на административна дейност, т. е. от незаконосъобразен акт на длъжностните лица при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка - пряка и непосредствена такава между незаконосъобразния акт с вредоносния резултат от административна дейност.

Според чл.28, ал.2 от ЗТРРЮЛНЦ Агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на длъжностни лица по регистрацията, по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, т.е. в обхвата на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е включена и тази, произтичаща от вреди, причинени на

физически и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на длъжностни лица по регистрацията.

В случая актът /отказ/ на ДЛР към АВ, заявен като фактическо основание на исковата претенция, е отменен с решение № 150 от 22.01.2020 г. постановено по търговско дело № 120 по описа на СГС за 2020 г. Съдебният акт, по арг. от чл. 297 от ГПК е задължителен, а основанията за отмяна на акта на ДЛР са без значение за спора относно имуществената отговорност на ответника за вреди. Мотивите на съда за отмяна на отказа на ДЛ не са въздигнати като юридически факти, обуславящи основателност на претенцията за обезвреда, поради което възражения в тази посока са неоснователни. Необходимо и достатъчно условие е отменен акт с влязло в сила съдебно решение. Наличието на подобно съдебно решение обвързва съда, разглеждащ иска по ЗОДОВ, като основанията за отмяна са ирелевантни в настоящото производство. Следва да се подчертае, че основанието за отмяна на отказа на ДЛ при АВ, било по същество или като процедурно нарушение е без значение за основателността на иска по ЗОДОВ. Определящото е сторените разноски - претърпени вреди, отменен акт, като последният е принудило ищеца да стори разноски за защита на интересите си - наличната причинна връзка. От изложеното се установява, че е осъществен първият елемент от фактическия състав по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ: отменен по съответния ред акт на дл л от АВ.

Налице са и останалите предпоставки – причинени на ищеца имуществени вреди и причинно следствена връзка между претърпените вреди и отменения отказ. Настоящият съдебен състав възприема тезата на ищеца, че са му причинени имуществени вреди, изразяващи се в разноски за процесуално представителство от адвокат, направени при обжалване на отказа на дл.л. при АВ и в държавна такса по делото образувано по повод жалбата срещу отказа. Както се посочи видно от представения на л.8 от т.д № 120/ 2020 на СГС договор за правна защита и съдействие от 14.01.2020г ищецът е заплатил за изготвянето на жалбата срещу отказа и процесуално представителство сумата от 1000 лв., като в т.Ш е отбелязано, че е платена в брой. Представено е и платежно нареждане /л.9 от т.д № 120/ 2020 на СГС/ което удостоверява плащане на държавна такса в размер на 7,50 лв. по сметка на СГС по делото образувано срещу процесния отказ/, тоест общо сума в размер на 1007, 50 лв. Договорът и платежното нареждане установяват по безспорен начин твърдяното в исковата молба плащане във връзка с процесното търговско дело 120/ 2020г на СГС, образувано по жалба против отказа на дл.л. при АВ. Договорът служи като разписка за платената сума, договорът и платежното нареждане не са оспорени. Ето защо, съдът приема, че е доказано заплащане на адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство в размер на 1000 лв. с ясно посочено основание и размер и 7, 50 лв. разноски по дт. Съгласно разпоредбите на чл. 25, ал. 1, и, ал. 4 от ЗТРРЮЛНЦ, отказът за вписване подлежи на обжалване пред окръжния съд по седалището на търговеца, като съдът разглежда делото по реда на глава двадесет и първа "Обжалване на определенията" от ГПК. Съдебното производство изисква като предпоставка за допустимост, заплащане на държавна такса, която в случая е в размера предвиден в Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК – 7, 50 лв.

Това плащане се намира в пряка и непосредствена връзка с горесцитирания отказ, отменен по съдебен ред, поради което същото се явява вреда, по смисъла на чл. 1 от ЗОДОВ, която следва да се репарира по настоящия исков ред.

Това плащане, след като е предизвикало имуществено разместване в отрицателна посока за ищеца, представлява имуществена вреда за него. Обстоятелството, че заплатеното адвокатско възнаграждение почива на договорно основание /чл.40, ал.2 от ЗА/ не разкъсва пряката причинна връзка. Договорът има единствено свое фактическо основание обжалване на посочения по-горе отказ на Дл при АВ. Ангажирането на адвокат за правна защита при обжалване пред съда на отказа е израз на нормалната грижа на дружеството за собствените му права и законни интереси, които то счита за накърнени, а възнаграждението за този адвокат е императивно дължимо на основание чл.36 от Закона за адвокатурата, като същото следва да се уговори именно с договор. След като ищецът има право на адвокатска защита при оспорването на отказа и същевременно дължи възнаграждение за нея, което следва да се уговори в договор, както и след като е платил дължимото, то той е разходвал средствата именно за да се защити по надлежния ред срещу акта на длл. при АВ. Ако не беше издаден отказа, който той счита за незаконосъобразен, нямаше да съществува и съдебното му оспорване, в рамките на което оспорване пред съд лицето може да упражни както намери за необходимо и ефективно правото си на защита, включително като натовари адвокат, на когото дължи възнаграждение. В този смисъл, самият отказ е необходимо условие за съществуване на договора за правна защита. В тази строго каузална връзка следва да се отчита, че заплатеното адвокатско възнаграждение е в пряка и непосредствена връзка именно и само с делото, по което е оспорен процесния отказ. Ето защо, няма как връзката между заплатения хонорар на адвоката за защита по това дело и отменения отказ в това същото дело, да не е причинно-следствена. Въпреки незадължителността на осъществяваната защита, платените средства за нея подлежат на възстановяване, защото правото на защита, включващо и адвокатска такава, е основно право, конституционно гарантирано - чл.56 от Конституцията на РБ, което не може да се ограничава по никакъв начин, включително и под заплахата за невъзстановяване на заплатения адвокатски хонорар, въпреки успешен изход на делото за оспорвания, ползвал същата. Това, че адвокатската защита по този вид дела не е задължителна, не влече по необходимост и извода, че страната няма право да ангажира свой процесуален представител, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издадения акт от ДЛР. В подкрепа на горния извод, допълнителни аргументи могат да се търсят и в мотивите в ТР № 1/15.03.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ОСС на ВАС, което е за аналогична претенция за заплащане на обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, представляващо адвокатско възнаграждение в производство по обжалване на наказателни постановления. В тълкувателния акт е прието, че при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им, представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ. Горното се явява приложимо по аналогия и за настоящия казус.

Съдът счита, че държавната такса и адвокатското възнаграждение са заплатени единствено поради необходимостта от оспорване на отказа на ДЛР и нуждата от адекватна защита срещу същия, до който не би се стигнало ако при осъществяване на регистърната дейност, длъжностното лице бе съблюдавало изискванията на материалния и процесуален закон. Следват изводи, че е налице пряка причинно-следствена връзка между заплатените държавна такса и адвокатско

възнаграждение и отменения отказ на ДЛР към АВ, респ. между издадения и отменен акт и претърпяната имуществена вреда.

В заключение, доказани са всички елементи на фактическия състав на предявения иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди.

Въз основа на изложеното съдът приема, че предявеният иск е основателен за претендираната сума от 1007, 50 лв., представляваща обезщетение за причинените на ищеца имуществени вреди изразяващи се в платено адвокатско възнаграждение и държавна такса по т.д. 120/2020г на СГС.

Относно разноските:

Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесена държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

С оглед изхода на делото на ищеца, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ следва да бъдат присъдени разходи в размер на 25 лв. държавна такса /същата е дължима на осн. чл.2а, т.2 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс /, тоест разноските възлизат на 25 лв. представляващи д.т. които с оглед посочената разпоредба се дължат на ищеца в пълен размер дори и при частично уважаване на исковата претенция. За настоящото производство е заплатен и адвокатски хонорар в размер на 500 лв. съгласно договор за правна защита и съдействие от 13.02.2020г /л.11 от делото/. Процесуалният представител на ответника е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. При така предявения общ размер на материалния интерес от 1 007,50 лв. минималният размер на адвокатското възнаграждение, определен съгласно чл. 8 във връзка с чл.7 ал.2 т.2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в сила от 15.05.2020 г./ е в размер на 200,45 лв. Претендирания размер от 500 лв. е прекомерен. Размерът на адвокатското възнаграждение следва да се редуцира до посочения от 200, 45 лв. Следователно, с оглед изхода на делото на ищеца, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ следва да бъдат присъдени разходи в размер на 225,45 лв., от които д.т. в размер на 25 лв. и 200, 45 лв. адвокатско възнаграждение.

С оглед изхода на спора и по арг. от чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, на ответника не следва да се присъжда юриск.възнаграждение.

Предвид изложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Агенция по вписванията да заплати на [фирма] на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, сума в размер на 1007, 50 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатени разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса, във връзка с обжалване на отказ № 20200107161622-2/13.01.2020 г. на длъжностното лице по регистрацията да извърши вписване на обстоятелства по партида на търговеца по заявление № 20200107161622,

отменен с решение № 150 от 22.01.2020 г. постановено по търговско дело № 120 по описа на СГС за 2020 г.

ОСЪЖДА на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, Агенция по вписванията да заплати на [фирма] сумата от на 225,45 лв. разноси по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните.

СЪДИЯ: